

De inauguratie

Ivanka Trump en Jared Kushner haastten zich met hun kinderen naar de tweede verdieping van het woongedeelte van het Witte Huis, in de zuidoosthoek van haar vaders nieuwe, zestien kamers tellende woning. Ivanka droeg nog altijd het witte broekpak ontworpen door Oscar de la Renta dat ze al de hele dag aanhad, dus ook toen de regen neerviel tijdens haar vaders beëdigingsceremonie en tijdens de parade op Pennsylvania Avenue na zijn inauguratie, en was tot op het bot verkleumd. Nog even en ze zou zich voor de inauguratiebals omkleden in een glinsterende champagnekleurige jurk. Haar haren zouden strak gekamd en gesprayd in een sierlijk knotje achter in haar nek worden samengebonden. Ze zou diamantjes in haar oren doen en flinke lagen highlighter aanbrengen op haar jukbenen, onder haar wenkbrauwen en op haar sleutelbenen, die zichtbaar waren door de diepe V-hals van haar jurk.

Maar dat moest allemaal nog even wachten. De Trump-Kushners repten zich naar de Lincoln-slaapkamer, die hun logeerplek was geweest tijdens Trumps eerste weekend als president van de Verenigde Staten van Amerika. De traditionele parade was gevaarlijk dicht bij zonsondergang gekomen, die op 20 januari 2017 plaatsvond om 16.59 uur plaatselijke tijd. En Jared en Ivanka moesten als praktiserende modern-orthodoxe Joden om hun traditie in ere te houden bij de overgang van de dag op de nacht kaarsen voor sjabbat aansteken, zoals Jared al zijn hele leven had gedaan en Ivanka sinds zij zich voor hun huwelijk had bekeerd. Ivanka had een Witte Huis-portier gevraagd kaarsenstandaards in hun logeerkamer te zetten. Normaal gesproken zou ze die zelf hebben meegenomen, zoals ze ook altijd

deed tijdens weekendjes weg, maar dit was in zo'n beetje elk opzicht geen normaal weekend voor de Trumps. Ze was ervan uitgegaan dat er in het Witte Huis wel ergens geschikte kandelaars zouden zijn. Dat was ook zo.

Het gezin van vijf vormde een halve cirkel rond de Witte Huis-kaarsen, en Ivanka streek een lucifer af om de lonten aan te steken. Daar stonden ze dan, in een kamer die Abraham Lincoln ooit als kantoor had gebruikt, die de Trumans in 1945 hadden heringericht, waaraan Jackie Kennedy in 1961 wat chic had toegevoegd, die door Hillary Clinton in de jaren negentig was opgefrist en die Laura Bush in 2004 opnieuw had laten opknappen. Het ruim twee meter lange, rozenhouten Lincoln-bed, met zijn hoge bewerkte hoofdeinde – het bed waarin presidenten Franklin Roosevelt en Calvin Coolidge hadden geslapen – bevond zich achter hen. Een holografische kopie van Lincolns *Gettysburg Address*, een van de vijf door Lincoln gesigneerde en gedateerde exemplaren, stond op het bureau vlakbij. Ivanka bedekte haar ogen met haar hand en reciteerde de zegening over de kaarsen: 'Baroech ata adonai elohenoe melech haolam, asjer kidsjanoe bemitswotav vetsivanoe lahadlik neer sjel sjabbat.' *Geprezen, U Eeuwige, onze God, Koning van de wereld die ons door Zijn geboden een bijzondere taak heeft opgelegd en ons het aansteken van het Sjabbat-licht heeft opgedragen.*

Het was voor het eerst in de geschiedenis van de ambtswoning dat de sjabbat op deze wijze werd verwelkomd.

Zo'n vijf uur eerder, toen een lichte regen op Washington DC neerdaalde, had Donald J. Trump op het bordes van het Capitool zijn rechterhand op twee bijbels gedrukt en als vijfenveertigste persoon de presidentiële eed afgelegd, zoals voorgeschreven door artikel II, sectie 1, van de Amerikaanse grondwet. Een van de bijbels die hij koos was gebruikt door Lincoln tijdens zijn eerste beëdiging in 1861, op het moment dat de natie wankelde boven de afgrond van de Burgeroorlog. De andere bijbel had hij in 1955 van zijn moeder

gekregen, twee dagen voor zijn negende verjaardag en net nadat hij de Sunday Church Primary School van de First Presbyterian-kerk in Jamaica, Queens, had afgerond. In het omslag stond zijn eigen naam gegraveerd en binnenin was het boek gesigineerd door medewerkers van de kerk.

Nadat hij de eed had afgelegd, draaide Trump zijn rug naar de menigte en spreidde hij zijn armen uit richting zijn familieleden, die hem hadden omringd toen hij zijn gelofte aan het Amerikaanse volk deed. Zijn blik kruiste eerst die van Ivanka, die zichzelf precies in het midden van het podium had opgesteld, met haar broer Eric aan haar linkerzijde, iets achter haar, en hun halfzus Tiffany weer naast hem. Don jr. stond aan de andere kant vlak achter Ivanka, met naast hem hun halfbroertje Barron en haar stiefmoeder Melania, de nieuwe *first lady*. Ivanka knikte naar haar vader, waarbij haar gezichtsspieren rond haar lippen en wangen zich aanspannen en er een rechthoekige glimlach op haar gebronsde gezicht verscheen. Ze kwam naar voren om hem te kussen, maar zijn instincten reageerden razendsnel. Nooit eerder had hij zich op zo'n soort wereldtoneel bevonden, maar wat hij na al die jaren dat zijn gezinsleven tot in detail in de bladen werd besproken wel wist, was dat hij eerst zijn vrouw en niet zijn favoriete dochter moest begroeten. Dus voordat Ivanka hem had bereikt, week hij uit naar links en gaf hij zijn vrouw een vlugge kus, om zich daarna door zijn kinderen – Barron, Donny, Ivanka, Eric en Tiffany – te laten feliciteren en te laten vertellen hoe geweldig hij het had gedaan en hoeveel ze van hem hielden.

Snel daarna verzamelde de familie zich in de autocolonne voor de inauguratieparade. Ivanka en Jared hadden direct door dat hun kinderzitje niet in de gepantserde auto paste; dit hinderlijke, verrassend normale feitje vertraagde de hele colonne op deze historische dag. 'Waarom rijden we nog niet?' bleef iedereen maar vragen. Ten slotte vonden ze een oplossing en kwam de stoet in beweging. Om kwart over vier 's middags stapten Donald, Melania en Barron, in navolging van de traditie die president Jimmy Carter in 1977 was

begonnen, toen hij uit zijn limousine kwam en bijna twee kilometer richting het Witte Huis liep, pal voor het Trump International Hotel uit *'The Beast'*, de gepantserde auto waarin de president rondrijdt. Elders langs de route was het publiek schaars en hadden zich demonstranten verzameld. Maar voor het hotel dat Trumps naam draagt, stond het rijen dik met uitgelaten mensen op kleine stellages. Uit de zee van rode petjes met daarop *'Make America Great Again'* (MAGA) staken borden en klonk gejuich. Ivanka, Don jr., Eric, hun aanhang en de meeste van hun kinderen waren in hun eigen auto's meegereden. Toen hun vader uit de auto stapte, liepen ze met hem mee en begroetten ze hun aanhangers die al uren in de kou van de Washingtonse winter stonden te wachten.

De familie bleef zo'n drie minuten buiten. Daarna stapten ze weer in hun auto's, die vervolgens nog een half uur langzaam doorreden, totdat ze aankwamen bij een podium vlak bij het Witte Huis. Tegen zonsondergang glipten Ivanka en Jared naar binnen.

Geen van hen had gedacht op die dag daar te zijn. Toen hun vader had besloten zich kandidaat te stellen – en eigenlijk tot aan het moment dat ze een paar maanden eerder, op 8 november, in het campagnehoofdkwartier op de 24ste verdieping van Trump Tower zagen hoe hij één voor één de staten binnenhaalde – waren ze ervan uitgegaan dat hij zou verliezen en dat ze dus al snel terug zouden kunnen keren naar hun eigen dagelijks leven en bedrijven. Deze grijze winterdag zouden ze hebben doorgebracht met het tv-verslag van de inauguratie op de achtergrond, terwijl ze zich klaarmaakten voor een weekendje in Trumps resort Mar-a-Lago, of in hun huizen in Bedminster, of Westchester of de Catskills. Het zou een normaal winterweekend zijn geweest voor een overigens zeer gelukkige en gefortuneerde familie, tevreden dat ze hun oude vertrouwde leven-tje weer op konden pakken. Voor Donald zelf gold, even afgezien van het feit dat hij iets had gewonnen, dat hij hier eigenlijk niet wilde zijn. Toen hem in de weken voorafgaand aan zijn verhuizing naar het Witte Huis de werkelijke betekenis van zijn verkiezings-

winst begon te dagen, stelde hij adviseurs veelvuldig de vraag hoe vaak hij Washington zou kunnen ontsnappen om voor even terug te keren naar zijn drie verdiepingen tellende appartement op Fifth Avenue. En in de meeste weekenden na zijn verhuizing vloog hij met de Air Force One naar zijn privéclub in Palm Beach.

Maar dit was geen normaal weekend. Hun oude normale leven-tje maakte snel plaats voor een buitengewoon nieuw bestaan, een bestaan dat ze niet alleen niet hadden verwacht, maar waarbij ze zich ook onmogelijk iets hadden kunnen voorstellen. Niettemin was dit de situatie waarin ze zichzelf op 20 januari terugvonden. En nu ze daar eenmaal waren, wisten de Trump-kinderen verdomd goed hoe ze zichzelf in het middelpunt van alle gebeurtenissen moesten manoeuvreren.

Er waren duizenden dingen te doen toen de Trump-familie op de ochtend van 9 november licht verward en met wazige blikken ontwaakte, nauwelijks een paar uur nadat Donald zijn overwinningstoespraak had gehouden, die hij met hulp van de kinderen snel in elkaar had geflanst, vlak voordat ze zich met z'n allen naar de balzaal van het Manhattan Hilton Hotel haastten. De toespraak om zijn nederlaag te erkennen was al wel van tevoren geschreven. Ivanka was van plan geweest om tegen woensdagochtend haar modelijn weer alle aandacht te geven. Ze zou een tijdje uit de spotlights blijven om alle retoriek en rancune weg te laten ebben, zodat de sterke verkoopcijfers van het komende zomerseizoen, waar haar medewerkers op rekenden, voor zichzelf zouden spreken. Daarnaast zou ze haar aandacht moeten richten op het boek voor werkende vrouwen, dat ze onlangs had ingeleverd en dat ten tijde van de inauguratie naar de drukker zou gaan. Jared zou een rondgang maken om zijn reputatie wat op te lappen. Vrienden zeiden dat dat nog een hele toer zou worden, nu de algemene opinie luidde dat hij een klootzak was; er zouden maar weinig mensen staan te popelen om zaken met hem te doen, in ieder geval niet vlak na het verlies van de verkie-

zingen. Don jr. en Eric waren besprekingen begonnen met investeerders en partners die ze tijdens de campagne hadden ontmoet, over een nieuwe keten hotels in het lagere segment in steden in het midden van de vs en met de Trump-aanhangers als doelgroep: een prima manier om de Trump Organization mee te laten profiteren van de ‘MAGA’-geestdrift. Tiffany kon zich concentreren op haar toelating tot een rechtenstudie. En Barron zou naar school kunnen gaan in Manhattans Upper West Side zonder dat de agenten van de geheime dienst het afzet- en ophaalverkeer verstoorden, zoals ze nu al maandenlang deden tot woede van de ouders en hun chauffeurs en nanny’s (en dan hebben we het niet over de avond aan het begin van het schooljaar toen Melania en haar bodyguards de enige schoollift in beslag namen om Barrons klaslokaal te bereiken, zodat er voor de rest van de ouders niets anders opzat dan de trap te nemen en de woedebaarometer van de school omhoog vloog naar totale razernij). Er was eigenlijk nauwelijks nagedacht over hoe het allemaal zou moeten als Donald zou winnen.

Nu moest er dus een inauguratieweekend op touw worden gezet, die maanden planning, miljoenen dollars en een op zijn minst basale kennis vereiste van zijn geschiedenis en tradities. Trump vroeg Tom Barrack, al sinds drie decennia een goede vriend, om het comité voor te zitten. Op 15 november kondigde Donald in een verklaring aan dat Barrack – een *private equity*-miljardair die onder Reagan onderminister van Binnenlandse Zaken was geweest en gedurende de gehele campagne had opgetreden als een van Donalds meest opgewekte voorstanders en adviseurs (en tevens degene die Ivanka en Jared ertoe had aangezet om Donald Paul Manafort in te laten huren) – ‘verantwoordelijk [zou zijn] voor de planning en coördinatie van alle officiële gebeurtenissen en activiteiten rondom de inauguratie’.

De wegen van Barrack en Trump hadden elkaar voor het eerst in 1987 gekruist, toen Donald hem vroeg naar Trump Tower te komen. Barrack werkte destijds voor een rijke Texaanse familie die in het

bezit was van een warenhuisketen waarvan Donald een deel wilde kopen. Dat lukte, dankzij Barracks hulp. De familie bezat ook het Plaza Hotel, dat Donald kon zien vanuit het raam van zijn kantoor in Trump Tower en dat hij maar wat graag een plek wilde geven binnen zijn groeiende imperium op Manhattan. Het probleem was dat Barracks bazen 410 miljoen dollar voor dat gebouw wilden hebben. Voor Donald was het een beroerde transactie, maar het Plaza was een legendarisch instituut in New York, van het soort waartoe Donald, op zijn manier, ook wilde uitgroeien. Het was een kroonjuweel dat Donald, de outsider uit Queens die niet altijd serieus werd genomen, aan zijn kroon wilde toevoegen. Dus betaalde hij de gevraagde prijs, contant. En nadat hij in het hotel de verjaardagsfeestjes van zijn kinderen had gevierd, er later met Ivana samenkwam om over de voorwaarden van hun scheiding te praten en er trouwde met Marla Maples, bracht het hotel hem tot op de rand van de financiële afgrond. In 1994 werd Barrack gebeld door een kennis bij de Chase Manhattan Bank, die hem vertelde dat Donald in de problemen zat. Donald had een lening van 100 miljoen dollar bij Chase, plus nog een berg andere schulden, en op zijn minst zou hij het Plaza moeten wegdoen. Barrack haalde de bank over om Donald wat ademruimte te geven, zodat deze geld bij elkaar kon krijgen om te voorkomen dat de hypotheek zou worden geëxecuteerd. In de aldus gekochte tijd vond Donald een prins uit Saoedi-Arabië en een hotelgroep uit Singapore bereid het hotel van hem over te nemen. Meer dan een decennium later arrangeerde Donald een ontmoeting tussen Jared en Barrack, die na het uitbreken van de financiële crisis bezig was met het opkopen van in waarde gekelderde percelen en leningen. Jared had kort daarvoor uit zijn verlangen om het eveneens in Manhattan te maken voor de hoogste prijs die in de geschiedenis van New York ooit was betaald voor een kantoorgebouw, een 41 verdiepingen tellende kantoortoren aan Fifth Avenue gekocht. En nu had hij moeite de betalingstermijnen van de lening te voldoen. Jared vloog naar Los Angeles om Barracks

advies te krijgen. Barrack gaf hem dat, hielp hem de schuld te herstructuren en nam een deel ervan over.

De taak om de inauguratie te organiseren was een opvallende dankbetuiging aan Barrack, en een opluchting voor Donald, die vaak genoeg door Barrack was gered om er op te durven vertrouwen dat dit hij dat weer zou doen. Barrack formeerde een team van andere miljardairs en loyale Trump-aanhangers, onder wie Sheldon Adelson, Woody Johnson, Anthony Scaramucci, Steve Wynn, Elliott Broidy en Laurie Perlmutter. En hij vroeg Stephanie Winston Wolkoff, een voormalig *Vogue*-redacteur en een vriendin van Melania die vanwege de militaire efficiëntie waarmee ze het jaarlijkse Met Gala plande op het kantoor van tijdschriftenuitgeverij Condé Nast bekendstond als 'generaal Winston', om te fungeren als vliegende keep. Het kwam erop neer dat zij al het zware werk deed. Ze regelde locaties en zorgde voor evenementenplanners, besliste over de tafelschikking, onderhandelde over uitzendrechten en zorgde voor socialemediafilters, vond de beste manier om alle zware spullen door Washington te verplaatsen en, wat misschien het zwaarste van allemaal was: ze haalde muzikanten over om op te treden tijdens de verschillende feesten van het weekend. Eerdere inauguraties werden opgeluisterd door een stoet aan grote sterren. Tijdens die van Barack Obama traden Beyoncé, Aretha Franklin, Yo-Yo Ma en Kelly Clarkson op; tijdens die van George W. Bush, Ricky Martin, 98 Degrees en Jessica Simpson; en speciaal voor die van Bill Clinton kwam Fleetwood Mac opnieuw samen voor een uitzonderlijk optreden. Maar er waren bijna geen beroemdheden te vinden die tijdens Trumps inauguratie acte de présence wilden geven. Nu zou dit voor elke nieuwe president een vervelende kwestie zijn, maar voor Trump, wiens fragiele ego heftig opspeelde bij de geringste belediging van wie dan ook, zou het extra pijnlijk zijn.

Wolkoff vroeg Mark Burnett, de man achter *The Apprentice*, om zijn Rolodex door te lopen en artiesten over te halen om op te treden tijdens het weekend; zo niet uit steun voor Donald, dan

vanuit hun patriottische plichtsgevoel. Maar nog altijd konden ze geen grote naam krijgen. Sterker nog, iedereen wiens naam in de pers terecht kwam als een mogelijke act tijdens de inauguratie wist niet hoe snel zich ervan te distantiëren. Toen het gerucht circuleerde dat Elton John een concert op de Mall zou geven, werd dit door zijn woordvoerder vlug de kop ingedrukt. Garth Brooks leek aanvankelijk open te staan voor het idee, dat ‘toch vooral gaat om het dienen van je land’, maar trok zich snel daarna toch terug. Hetzelfde gebeurde met Andrea Bocelli, Kiss en Jennifer Holliday. De Mormon Tabernacle Choir nam de uitnodiging echter wel aan om op te treden tijdens de beëdigingsceremonie. De nummer twee van *America’s Got Talent*, Jackie Evancho, zou het volkslied zingen. The Rockettes zeiden toe om op de inauguratiebals te komen optreden, hoewel enkele dansers weigerden en tegenover de vakbond klaagden te zijn gevraagd op te treden voor een man die, zoals een Rockette het uitdrukte, ‘voor alles staat waar wij tegen zijn’.

Tegelijkertijd maakten over het hele land miljoenen mensen, onder wie Katy Perry, Cher en Madonna, zich op om mee te lopen in vrouwenmarsen. Het nieuws kwam zelfs naar buiten dat de gemeente Washington meer vergunningen uitgaf voor bussen voor de mars op zaterdag dan voor Donalds beëdiging op vrijdag. En in de weken voorafgaand aan de inauguratie verklaarden bijna zeventig parlementsleden de plechtigheden te zullen boycotten uit protest tegen Donalds politieke boodschap en uitlatingen tijdens de campagne en na de verkiezingen.

Nu de protesten hun schaduw vooruitwierpen en er nauwelijks een beroemdheid geboekt was, veranderde het inauguratiecomité zijn boodschap. Deze ging, in de spin van Barrack, luiden dat, nu ‘de grootste beroemdheid ter wereld’ president is, andere sterren overbodig waren. ‘Dus wat we hebben bedacht,’ zei Barrack, ‘is dat we hem niet gaan omringen met wat mensen als grote sterren beschouwen, maar met de zachte sensualiteit van de locatie. Dat zet een veel poëtischer accent dan als je er een circusachtig kronings-

feest van maakt. Dit is de manier waarop de *president-elect* het wil.

Het was, kort gezegd, een ramp. Het was alle hens aan dek voor de organisatoren. De Trump-kinderen bemoeiden zich met de planning, alhoewel niet per se om daadwerkelijk bij te dragen of om iets van de last op zich te nemen. Elk van hen wilde zich er vooral van verzekeren in alle publieke gebeurtenissen betrokken te worden, en ze deden grote moeite om ervoor te zorgen dat ze niet alleen overal bij aanwezig waren maar ook dat hun plaatsen naar hun tevredenheid waren. Hoe dichterbij Donald ze zich zouden bevinden, hoe beter, aangezien ze daardoor prominent op de foto's zouden figuren die dat weekend de hele wereld over zouden gaan en ten slotte in de geschiedenisboeken zouden komen.

Melania, de nieuwe first lady probeerde een weekend te organiseren om de familie bijeen te houden. Dit hield in dat alle vijf kinderen en acht kleinkinderen de donderdagavond voor de inauguratie in Blair House zouden verblijven, tegenover het Witte Huis, en de rest van het weekend, wanneer de Obama's eruit en de Trumps erin waren getrokken, in de ambtswoning zelf zouden doorbrengen. Niemand zou op een bank hoeven slapen of een kamer moeten delen; Melania regelde dat ieder kind zijn of haar eigen kamer had en bepaalde ook wie waar zou slapen, al had Ivanka erom gevraagd in de Lincoln-slaapkamer te mogen logeren. Melania zorgde voor voldoende tijd om samen als familie te ontbijten, te lunchen en te dineren, zodat er in dit onstuimigste aller weekenden nog een paar rustpunten bestonden. Ook zorgde ze ervoor dat er het hele weekend buffetten klaarstonden, opdat niemand honger zou hoeven lijden.

Met een minder gerust gevoel keek Melania vooruit naar de parade, wanneer de familie dezelfde wandeling naar het Witte Huis zou maken die alle presidenten al bijna een halve eeuw op de twintigste januari maakten. Het was nog niet vaak voorgekomen dat de stemming zo giftig was en de Amerikaanse verdeeldheid zo diep als in de directe nasleep van Donalds verkiezing, en ze maakte zich er

grote zorgen over de auto uit te moeten stappen om samen met haar elfjarige zoon zo open en bloot verder te lopen, al werden ze dan omringd door leden van de geheime dienst en andere beveiligers.

Daarentegen had Ivanka haar zinnen op de parade gezet. ‘Het gaat gebeuren,’ drong ze aan. Het was de traditie. Het was presidentieel. En het was niet iets dat haar vader en de familie zichzelf hoefden te ontzeggen.

In het team dat werkte aan de presidentiële machtsoverdracht heerste sterk het gevoel dat Ivanka zeer gepreoccupeerd was met het erfenisaspect van de inauguratie. Dit was de kans voor de Trumps op hun ‘Kennedy-moment’ – een moment dat zeer op ‘Camelot’ kon lijken, het Witte Huis onder Kennedy’s presidentschap. Niet toevallig deed Melania in haar kobaltblauwe Ralph Lauren-jurk, bijpassende blauwe handschoenen en opbollend kapsel op de inauguratiedag denken aan Jackie Kennedy. (Aanvankelijk had ze gespeeld met het idee om in de inmiddels beruchte rood-wit-blauwe Gucci-jurk te verschijnen die Kellyanne Conway droeg, en waarmee die een storm aan kritiek oogstte, maar een van Melania’s modeadviseurs had dit gevetood en haar eraan herinnerd hoe belangrijk het was om op deze dag kleding van een Amerikaanse ontwerper te dragen.) Ivanka was eropuit om de Trumps te laten overkomen als Amerika’s nieuwe koninklijke familie. Ze huurde een styliste in en vertelde vrienden dat ze een ‘prinsesmomentje’ wilde, in het bijzonder tijdens de inauguratiebals, waarvoor ze een fonkelende jurk van tule koos. ‘Ik zei tegen haar dat het een inauguratie was, geen kroning,’ herinnert een vriend zich. ‘Het gevoel heerste dat de Amerikanen naar een koninklijke familie verlangden.’ (Buiten haar kantoor in de West Wing hangt een uitvergrote foto van haarzelf terwijl ze in die jurk met Jared danst, waarop haar vader met een metallic markeerstift heeft gekrabbeld: ‘Aan het mooiste koppel ter wereld. Ik ben zo trots op jou. Liefs, papa’). Het witte broekpak van Oscar de la Renta dat Ivanka uitkoos voor de beëdigingsceremonie bezat minder betekenis. Maar deze keuze zorgde natuurlijk wel voor